

ABRAHAM HANS

BIJ ROOS UIT DE «VLASBLOEM»

Pieter Lemmink was nog lang op het dorp gebleven. Hij had te veel gedronken. Hij waggelde wel niet, maar zijn hoofd was zwaar. Hij had zijn fiets in het lokaal laten staan en keerde door de duisternis naar huis terug.

Plots stond Roos uit de «Vlasbloem» vóór hem. En dadelijk sloeg ze hem de armen om de hals en gaf hem met natte lippen een gulzige kus.

«Pieter, ik heb de kans nog niet gehad u proficiat te wensen», zei ze hem.

«O, Roosje, zijt gij het! 't Was wel, hé», antwoordde Lemmink.

«O, ik was fier op u. Maar op het gemeenteplein wilde ik niet bij u

komen, al heb ik er de hele achternoon voor u gestaan. De mensen babbelen zo gaarne over mij. Hier heb ik u opgewacht.»

Roos vleide zich tegen hem, streefde zijn hand, fluisterde over minnespel en zo leidde ze hem door een binnenweg naar de «Vlasbloem». Het licht was daar gedoofd. Moeder verwachtte haar dochter met haar wielrenner en wilde daarom andere late bezoekers weren. Het moest dus wel lijken of men er al in diepe rust was.

Roos klopte op de achterdeur, die dadelijk werd geopend.

«Moeder, ik kom u de grote winnaar eens tonen», zei Roos.

«Ha, Pieter, proficiat! Dat is kunnen. Tot ver van hier zullen ze over u spreken», vleide de vrouw.

Ze bleven in de keuken.

«Daar mag een fles wijn op staan, hé?» vroeg Roos.

«Vaneigen!» stemde Pieter toe; «en goede.»

«Ik drink een glas mee, maar dan ga ik slapen. Met een treffelijke jongen als Pieter moogt ge wel alleen zitten, ik ben moe», hernam de vrouw.

Er werd geklonken op de zegepraal. Pieter dronk gretig van de slechte wijn, die hij duur zou betalen.

De moeder verdween. En Roos lag tegen Lemmink aan. Ze had haar bloes losgeknoopt.

«Om de warmte», zei ze, en keek hem lonkend in de ogen. Pieter beloofde, dat hij weer elke avond zou komen. De jonker was een brave jongen, maar moest zich daar niet mee moeien, beweerde hij.

«Jonker Reginald geneert zich wel niet», zei Roos. «Hij was op het plein met de jonkvrouw, die per automobiel rijdt. Ze keek zot van liefde naar hem. En ze zijn een hele tijd weg geweest tijdens de koers. Ze zullen nu wel ergens samen zitten vrijen.»

«Dat peins ik ook!»

«Ha, dat ik wilde, hij zou zelf gaarne genoeg bij mij zijn», hoorde Roos. «Hij draait hier dikwijls rond.»

«Ha, die valsaard. 't Is daarvoor, dat hij me hier wil weg hebben. Maar ik ben geen onnozelaar. Dat peinst hij misschien. Als hij nog komt, schop ik hem naar zijn kasteel.»

«Haal nog een fles wijn op!» zei Lemmink die opgehitst werd door haar liefkozingen. «Geld genoeg, ik ben rijk nu...»

Terwijl Roos het bestelde bracht, haalde hij de bankbriefjes te voorschijn.

«Rijkaard!» schertste de deerne. «Moet ge nu mijn ogen uitsteken! Ik heb nog nooit zoveel bijeen gezien. Toon eens. Dat is hier vijfhonderd frank, zo'n lapje papier. Hier nog een van vijfhonderd. En dan zoveel briefjes van honderd.»

«Houd uw wijn af...»

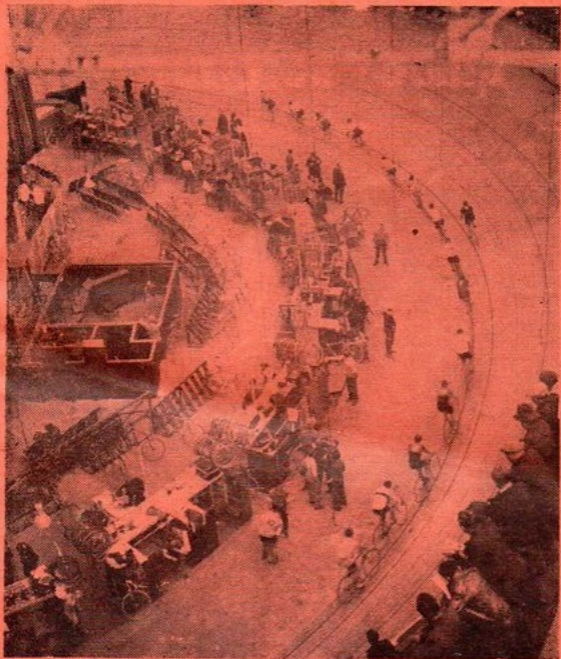
Roos nam honderd frank en gaf wat briefjes van vijf frank terug. En de bedronken Lemmink merkte het niet hoe de deerne hem zeventig

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

frank liet betalen.

Roos schonk de glazen vol. Ze klonken en dronken weer. Pieter morste wijn op zijn kleren. Hij keek zo dwaas uit zijn lodderige ogen en lachte al maar sullig. Was dat nu dezelfde koene jongen, die vanmiddag door zijn kracht en zwier ieders bewondering had opgewekt en zoveel geestdrift had doen oplaaien! Hij was al weer in haar macht.

Hij vergat zijn ouders, zijn beloften.

Pieter bekeek dom zijn geld en wilde het weer wegbergen. Een briefje van honderd viel en hij merkte het niet. Roos zette er haar voet op. Terwijl kroop ze schrijlings op zijn schoot. Dan kuste ze Pieter weer en duwde ze het bankbiljet verder onder de tafel.

«Pieter», vroeg ze flemend, «krijg ik niets van u, om een kleedje te kopen? Ik maak me graag mooi voor u...»

Ze wees op haar loshangende bloes, rukte ze uit en zei dat die versleten was.

«En moeder is zo gierig...», klaagde ze. «Ik zou altijd in slunsen moeten gaan. Toe, Pieter, geef mij een kleedje.»

«Maar ja, mijn keppe...»

Lemmink legde zijn geld weer op tafel en onnozel staaarde hij naar de sluwe deerne.

Roos schoof een briefje van vijfhonderd frank weg...

«Geef me dat voor een kleed,» sprak ze, Pieter over de wang strelend. «Het is niets bij al wat ge houdt.»

«Pak het, maar ik blijf hier,» hernam Lemmink lodderig.

«Ja, ja, natuurlijk, nu zie ik, dat ge me graag hebt...»

Haastig bukde Roos zich, raapte ook het gevallen biljet op en bracht haar buit weg.

Ze schonk de glazen weer vol. Pieter moest zo drinken, dat hij alle bezinning bij verloor. Ze tikte dan met hem, prees zijn wilskracht als renner en luisterde ook naar Lemminks onzinnige praat.

Plots werd er op de voordeur geklopt. Roos schrok. Was het nog een nachtelijke zwierder of kwam men om de renner? Ze blies vlug het lampje uit en trok gauw haar bloes terug aan.

«Houd u koest,» fluisterde ze. «Als het iemand is om u, zeg ik, dat ge hier niet zijt.»

Men bonsde op de deur. Roos wachtte even. Ze hoorde haar moeder uit bed komen.

«Wie is daar?» schreeuwde Roos aan de voordeur.

«Doe open!» klonk het. «Pieter Lemmink is hier... ik ben zijn vader.»

«Pieter is hier niet en hier niet geweest,» beweerde Roos. «Zijt ge zot, om ons zo te doen verschieten?»

«Pieter is hier wel. Ik heb hem horen spreken. Ik stond aan het keukenvenster. Ge zult me niet bedriegen... Laat me binnen, of ik

stamp de deur in stukken!»

Lemmink was niet in de keuken gebleven. Hij waggelde nader, liep met zijn gezicht tegen een muur en brak in vloeken uit.

«Houd u toch stil, stommerik,» zei Roos.

De moeder werd nu bang, deed de deur open en zei nijdig:

«Pak uw zoon mee! Wij konden hem niet weg krijgen!»

Ze stonden daar allen in het donker.

«Ik blijf hier... Roos heeft gezegd, dat ik mag,» brabbelde Pieter.

Lemmink rukte hem buiten. Pieter worstelde even tegen. Roos wierp de deur dicht. Ze zou het afgetruggelde geld ergens onder een steen in het geitenstalletje verbergen.

Met stoten en rukken kreeg de vader dan toch zijn zoon mee. Pieter stamelde maar altijd door, dat hij Roos wilde, en dat jonker Reginald van haar moest afblijven.

't Was een lastige tocht voor de arme vader, die zich vanmiddag zo gelukkig en fier had gevoeld. Hij had het goed kunnen verdragen, dat Pieter nog wat in het lokaal bleef. Maar toen hij na elf uur nog niet opdaagde waren de ouders ongerust geworden.

Moeder zei wel, dat de vrienden wellicht lang samenzaten om de overwinning te vieren. Ze wilde het wegduwen wat ze vreesde. Ze hoopte toch wel, dat alles goed zou blijven. Vader wachtte nog. Maar toen kleepte hij zich en begaf zich naar het dorp.

Het sportlokaal bleek gesloten en ook de andere herbergen waren dicht. Hier en daar flapperde nog een vlag.

De vader begreep dan, dat zijn zoon in de «Vlasbloem» zou zitten. En nu sleepte hij hem voort over de duistere binnenweg. 't Was erg...

Eindelijk bereikten ze de hoeve.

«Ik heb hem mee... hij zat in de «Vlasbloem», alleen met de slons,» zei vader woedend, terwijl hij zijn zoon binnen stootte.

«Geen ruzie maken,» stotterde Pieter. «Ik heb het geld mee... 't Is voor u... Ha, ze konden mij niet voorbij.»

Hij zocht naar zijn binnenzak. Lemmink duwde Pieter in een biezen zetel en tastte hem af. Hij haalde de biljetten te voorschijn.

«Och, 't is nog dat geld niet!» sprak de moeder wenend. «Maar dat hij altijd naar daar wil... O, Pieter toch...»

Lemmink telde het bedrag.

«Zevenhonderd frank te kort,» zei hij.

«Ge moogt 't al hebben... 't Is voor u... ik kan dat winnen in een achternoen!» blufte de renner, die lodderig zat te kijken.

«Die lodder heeft u bestolen... Zevenhonderd frank.»

Lemmink voelde in de andere zakken. Hij vond enige briefjes van vijf frank en wat nikkel.

«Bij de zevenhonderd frank is hij kwijt,» sprak hij tot zijn vrouw.

«Die Roos heeft ze hem van eigen afgenomen. Maar ik ga er om!»

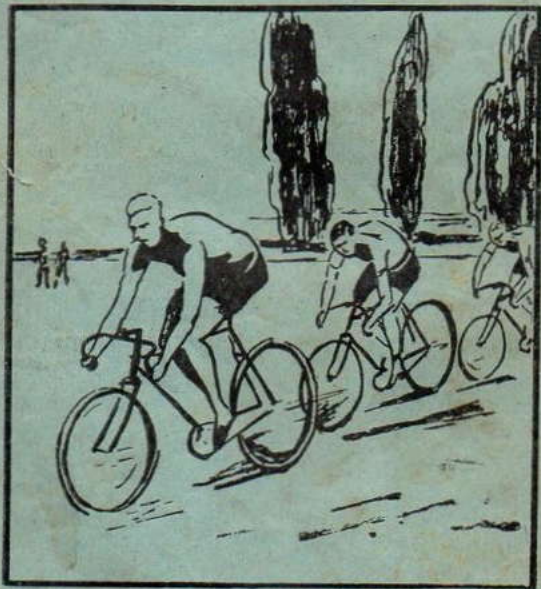
Lemmink keerde naar de herberg weer en bonsde op de deur. Het

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

duurde een tijd eer hij antwoord kreeg.

«Wie is er daar?» vroeg de waardin.

«Doe open... Ik ben het, Lemmink,» antwoordde de boer driftig.
«Ik moet Pieters geld terug hebben.»

De deur werd geopend. Roos sprong voor Lemmink.

«Wat is dat van geld?» vroeg ze.

«Pieter is zevenhonderd frank kwijt.»

«En heb ik die gepakt? Durft ge dat zeggen? Beticht Pieter mij?»

«Hij is te zat om te antwoorden. Maar vanzelfsprekend is hij dat geld hier kwijt geraakt!»

«Hij was al dronken, toen hij kwam. We wilden hem drank weigeren.»

«Leugens! Ge hebt met hem alleen in de keuken gezeten. Ik hoorde u praten, toen ik aan het venster luisterde.»

«Morgen zal ik naar de rijkswacht gaan,» beweerde Roos. «Mij zo betichten.»

«Mijn geld of ik vertrek niet!» zei Lemmink.

Maar Roos gaf hem een duw dat hij achteruit strompelde. Ze wierp de deur toe en sloot die.

«Morgen ga ik naar de gendarmen,» riep ze nog. «Wij zullen eens zien of ge mij moogt betichten!»

Lemmink begreep, dat ze de gestolen buit niet zou teruggeven. Nijdig ging hij heen.

Hij vond zijn vrouw nog op.

«Die dieven willen het geld niet teruggeven,» zei Lemmink, en hij vertelde hoe hij door Roos en haar moeder ontvangen was geworden.

«Maar morgen ga ik naar de veldwachter,» verzekerde hij.

«Neen, neen, dat moogt ge niet doen.»

«Die zevenhonderd frank zeker daar laten?»

«Liever dan al de opspraak van de mensen. Pieter is zo gevierd geworden en dan die schande! Neen, het mag niet. Kom, we gaan slapen.»

«Slapen!» zei Lemmink, en plots barstte hij in tranen uit.

Hij zat daar gebogen en zijn lichaam schokte op bij het wenen.

«Uw jongen een dronkaard, een slechterik zien worden!» kloeg hij.

«Dat is erg!»

Het was een akelige nacht na die blijde dag.

Pieter werd wakker. Hij gevoelde hoofdpijn. Verdwaasd dacht hij na. En hij schrok. Het was gisteren wedstrijd geweest en hij had gewonnen. Hij was op het dorp gebleven. Maar toen... Roos had hem opgewacht en hij ging met haar mee. En dan?

Hij spande zijn herinneringen in. Hij wist niet goed, hoe hij thuis geraakt was en had een vaag begrip, dat vader hem gehaald had.

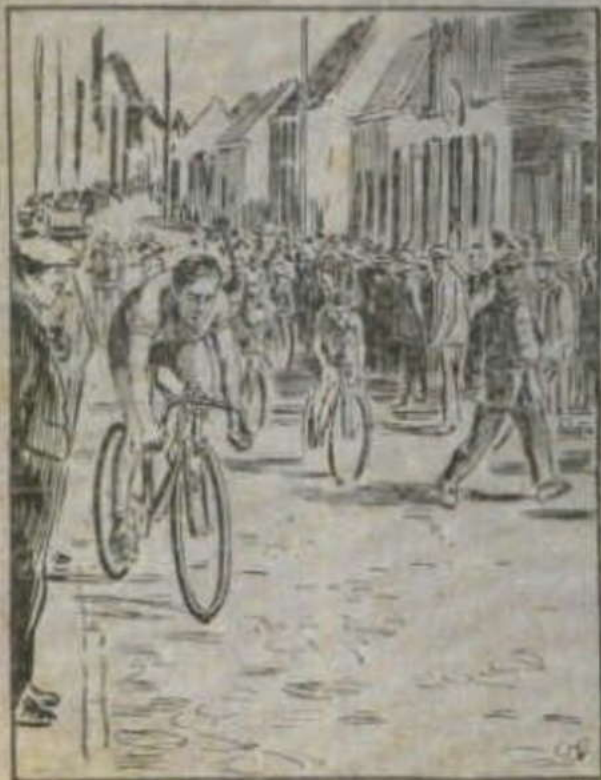
Pieter kledde zich. Hij merkte, dat het al laat was. Hij hoorde de gewone geruchten van de hoeve. Beschaamd kwam hij in de keuken.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

Zijn vader was niet naar het land. Hij zat met donker gelaat aan tafel.

«Ha, daar zijt ge!» snauwde hij. «'t Is bijna tien uur... Moet ge niet eerst naar Roos?»

«Vader, ik heb misdaan», bekende Pieter deemoedig.

«Toe, zwijg maar met uw schijnheilig gepraat. Of vertel ons eens, waar de zevenhonderd frank gebleven zijn.»

«Zevenhonderd frank!»

«Ja, zevenhonderd frank, die van uw prijs weggenomen zijn. Ge weet het zelf niet.»

«Ik heb wat verteerd op het dorp en in de «Vlasbloem», maar zoveel niet.»

Lemmink dacht aan het kleed van Roos. De deerne moest zich het geld toegeëigend hebben. Maar dat zou hij niet bekennen. Hij was er toch te beschaamd voor.

«Roos heeft dat geld uit uw zakken gehaald», hernam vader Lemmink.

«O, Pieter, het was zo een mooie dag, en hem dan zo bederven», kloeg vrouw Lemmink. «Ik peins nog niet aan dat geld, maar aan uw geluk. Die Roos bederft u.»

«Moeder, ik zal er nooit meer gaan», beloofde de zoon.

«Ga nu met mij mee naar de «Vlasbloem», zei Lemmink. «De slet zal dat geld weer geven!... Vooruit!»

«Laat hem eerst eten!» vroeg moeder.

Maar Pieter dronk alleen een kop koffie.

«Hij kan niet eten, precies lijk een echte dronkelap, die 's morgens ziek wakker wordt», hoonde zijn vader. «'t Is een plezierig bezoek voor mij.»

Onderweg ontmoetten ze Jan Wellens.

«Ha, Pieter, proficiat, nog eens», zei hij. «Was ik maar als gij een coureur en een vrij man! De baron heeft me vanmorgen voor al wat lelijk is verweten, omdat ik gisteren te Leerne geweest ben. En nu moet ik naar Gent. Ge weet, dat het staking is in de fabriek van mijnheer François. Die heeft onderkruipers nodig. Ik moet er werken. Het staat me erg tegen. 't Is laf, ik weet het, maar als ik weiger, treitert de baron mijn vader. Gij zijt beter af, Pieter. Ik gun het u, maar ik zou willen zijn als gij.»

«Gij zoudt het beter verdienen ook dan hij!» schoot vader Lemmink uit. «Ik moet het voor u niet wegsteken, dat ik hem gisteravond uit de «Vlasbloem» heb moeten weghalen.»

«Maar Pieter, hoe kunt ge zo stom zijn!» sprak Jan.

Pieter werd boos.

«'t Gaat mij alleen aan!» riep hij uit. «Ik ben het beu als een klein kind behandeld te worden.»

Moedwillig liep hij heen.

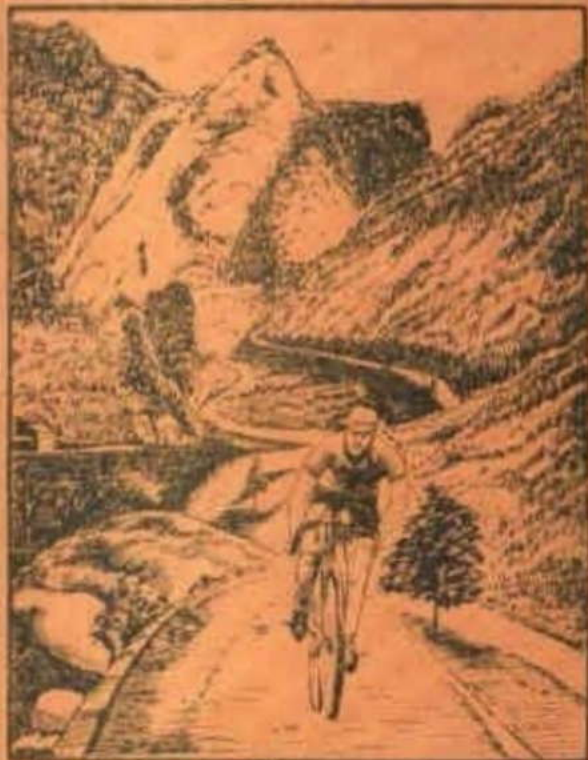
«Hij komt straks wel terug», meende Wellens.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

«O, wat zullen we nog al beleven!» kloeg vader.

Hij wilde zijn hart uitstorten. Hij wist, dat Wellens niet zou babbelen en hij sprak over het verdwenen geld.

«'t Is toch wreed!» zei Wellens. «Ha, dat ik in de plaats van Pieter was! Een renner die winnen kan, als hij wil, die veel supporters telt, die vrij en onafhankelijk is en dan zo zijn geluk wegsmiten. Ik begrijp het niet. Dat ik kon, wat hij mag.... Nu moet ik naar de tramhalte.»

De baron zond enkele arbeiders, Jan Wellens, Dries Roelens, Vincke en nog anderen naar Gent. Het stakende personeel vervangen, kon François niet, doch hij wilde er de schijn van aannemen, in de hoop dat de stakers dan gedwee zouden worden, vrezend, hun werk te verliezen.

Vader Lemmink leunde even tegen een boom. Zou Pieter nu weg blijven? Werd hij zo oproerig?

De zoon keerde niet terug. Droevig ging de vader naar huis terug. Wat zou er verder gebeuren?

EEN ERNSTIGE TOON

Reginald en Paulina keerden van hun tochtje per auto naar de kust terug.

Samen hadden ze in de eenzame duinen aan het Zwin gewandeld. Op een beschutte plaats had Reginald zijn meisje een lange wijl gezoend. Voor de eerste keer had ze hem toegelaten dat hij haar stevige borstjes streelde.

Nu bracht Paulina haar geliefde naar Lerne terug. De avond viel...

«Wanneer zien we elkaar terug?» vroeg Reginald.

«Wanneer? Ik denk, dat ik spoedig naar Engeland weer keer, ik moet het u zeggen.»

«O, Paulina, ge doet me schrikken...»

«Kom, kom, Engeland is zo ver niet. Er vaart een mailboot heen en er komt er een van daar. Regi, de akte over mijn voogdij bepaalt, dat ik ook nu en dan hier moet verblijven. Dat was voor me aanvankelijk een straf. Bij mijn voogd in Engeland is het heel wat prettiger. Maar nu is er iemand anders, die me hier meer bindt dan voorheen.»

«Wie, Paulina?»

«Gij, Regi!»

«O, wat hoor ik u dat graag zeggen!»

«Maar me verloven wil ik nog niet. Laat ons nog wat vrij blijven en mekaar beter leren kennen. Regi, soms voel ik me onbehaaglijk... net of ze bij oom te Nevele iets tegen me zullen ondernemen om me te dwingen hun zin te doen.»

«Wat kunnen ze dan?»

«Wat deed uw vader met u? U verbannen... Welnu, oom en neef

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM